

14.04.2025 PONEDELJEK		
15.04.2025 TOREK		
16.04.2025 SREDA	KAPELA 19.00	V ČAST SV. DUHU, Križ 80
17.04.2025 VELIKI ČETRTEK	TOMAJ 19.00	v ZAHVALO, Tomaj 19
18.04.2025 VELIKI PETEK	TOMAJ 19.00	Obredi velikega petka
19.04.2025 VELIKA SOBOTA	TOMAJ 19.00	PO NAMENU
20.04.2025 VELIKA NOČ GOSPODOVEGA VSTAJENJA	KAZLJE 8.30 TOMAJ 10h AVBER 11.45	+ZVONKO SKAPIN, Kazlje 16a (če bom zmogel) +ZLATKA HENIGMAN, PN darovalca ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE (če bom zmogel)

Blagoslov oljčnih vejic v cerkvi. **Procesije ne bo.**
Namesto veroučnih srečanj se otroci udeležujete obredov velikega tedna. Darovanje za cerkev na veliko noč pri vseh mašah.

Velikonočne procesije: odpadejo

Blagoslov velikonočnih jedi na veliko soboto:

Ponikve in Dobravlje prinesite v Avber ob 14.45;
Grahovo brdo in Utovlje ob 15.15 v Utovljah; Križ 16.00.

Tomaj: po vigiliji; Kazlje po nedeljski maši.

Ker se pripravljam na kirurški poseg v Lj, je vse kar je zapisano v oznanilih POGOJNO.

Sledite oznanilom na spletni strani!!!

ŽUPNIJA TOMAJ
CVETNA NEDELJA GOSPODOVEGA
TRPLJENJA

Štev.16 LETO XIII.

13. APRIL 2025

1. Berilo iz knjige preroka Izaija (Iz 50,4-7)
Gospod Bog mi je dal jezik učencev: da bi znal krepiti omagajoče, zgodaj mi zbuja besedo, zgodaj mi zbuja uho, da prisluhnem kakor učenci. Gospod Bog mi je odprl uho in jaz se nisem upiral, nisem se umaknil nazaj. Svoj hrbet sem nastavljal tistim, ki so me bili, svoje

lice tistim, ki so mi pulili brado. Svojega obraza nisem skrival pred sramotanjem in pljunki. Gospod Bog mi pomaga, zato se nisem dal zмести. Zato sem naredil svoj obraz kakor kremen, saj sem vedel, da ne bom osramočen.

2. Berilo iz pisma apostola Pavla Filipljanom (Flp 2,6-11)

Čeprav je bil Jezus Kristus v Božji podobi, se ni oklepal svoje enakosti z Bogom, ampak je sam sebe izničil, tako da je prevzel podobo hlapca in postal podoben ljudem. Po zunanosti je bil kakor človek in je sam sebe ponižal, tako da je postal pokoren vse do smrti, smrti na križu. Zato ga je Bog povzdignil nad vse in mu podénil ime, ki je nad vsakim imenom, da se v Jezusovem imenu pripogne vsako koleno teh, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo, in da vsak jezik izpove, da je Jezus Kristus Gospod, v slavo Boga Očeta.

Duhovna spodbuda

Tri besede pred smrtjo

Cvetna nedelja, ki jo obhajamo danes, uvaja veliko noč z obema obrazoma. Prvi je tisti, po katerem je dobil ime, z blagoslovom in razdeljevanjem palmovih ali oljčnih vejic v spomin na zmagoslavni Jezusov vstop v Jeruzalem, ki ga je pozdravila vzklikajoča množica z mahanjem vejic, ki so bile takrat na voljo.

Druga stran predvideva zgodbo o tem, kaj se bo praznovalo ves teden: po zadnjih dejanjih Jezusovega zemeljskega življenja se v četrtek spominjamo njegove zadnje večerje, kompleksnega dogodka, ki vključuje Judovo izdajo, umivanje nog apostolom (v različnih cerkvah se izvaja tudi fizično, pri čemer duhovnik umiva noge dvanajstim ljudem, ki predstavljajo apostole) in predvsem ustanovitev evharistije, pa tudi duhovništvo, ki je v dobro vseh vernikov. V petek se spominjamo neizrekljivega trpljenja pasijona (Jezus je bil preizkušen, bičan, okronan s trnjem, priveden na Kalvarijo s križem, križan, umiranje), ki mu je sledila njegova smrt in pokop; in v soboto, po celem dnevu tihega čakanja, se zvečer obhaja bdenje v pričakovanju vstajenja. Glavnino današnjega dolgega evangelijskega odlomka predstavlja zgodba o pasijonu, letos v različici po Luku. V zgodbi vsak evangelist predstavi svoje podrobnosti in iz zelo zapletenega izročila izbere tiste vidike, ki najbolj ustrezajo njegovim lastnim namenom. Luka je na primer edini, ki poroča, da je Jezus pred aretacijo v Oljskem vrtu, ko se je zavedal, kaj se bo zgodilo, doživel tako mučno agonijo, da se je potil do krvi. Zaradi te okoliščine so (razumljivo malo) besede, ki jih je Jezus izrekel na križu, velikega pomena, od katerih tri poroča sam Luka: kratki stavki, o katerih nikoli ne moremo dovolj razmišljati. Prvi stavek se nanaša na tiste, ki so ga pribijali na les: "Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo." Kakšna vzvišenost! Do konca skladen s tem, kar je učil, Jezus tukaj ponuja največji zgled ljubezni. Človek se vpraša, ali znamo tudi mi, ki se imamo za njegove učence, delati enako; če, čeprav še zdaleč nismo križani, znamo vedno odpustiti prejete žalitve. Drugi stavek je namenjen tako imenovanemu dobremu tatu: "Eden izmed obešenih zločincev ga je zmerjal z besedami: 'Ali nisi ti Kristus? Reši sebe in naju.' Toda drugi je grajal svojega kolega, rekoč: 'Ali se ne bojiš Boga, ker si prav tako obsojen? In rekel je: 'Jezus, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo.' In rekel mu je: 'Resnično, povem ti, danes boš z menoj v raju.'« Besede, izrečene razbojniku, ki je na koncu verjel vanj; ampak besede, namenjene tudi vsakomur, ki se zaveda svojih grehov, kot »dobri tat«, ki se obrača na edinega, ki jih lahko izbriše in mu odpre vrata svoje hiše. Tretji stavek Jezusa na križu je sestavljen iz zadnjih besed, izrečenih pred smrtjo: »Oče, v tvoje roke izročam svojega duha«. Na vrhuncu opustošenja ni izgubil vere, gleda onkraj sedanjega trenutka, ve, da lahko računa na neskončno ljubezen Očeta. Tistega Očeta, kot je učil, ki je njegov in tudi naš: vprašati se moramo, ali imamo mi, ki ne bomo nikoli tako pustolovski, kot je bil on na križu, znali gledati dlje, in ali živimo v zavedanju, da je njegov Oče tudi naš Oče. Oče, odpusti jim... Z menoj boš v raju... Oče, v tvoje roke se izročam... Trije stavki, več kot zgovorni. Božji Sin je delil našo človečnost; Učil je, kako mu dati pomen in vrednost, in bil je prvi, ki je te nauke udejanjil.

V stiku s križem postaneš Kristusova nevesta. Predstavljam si, da je človek, obsojen na smrt, tako prizadet, da izgubi stik z resničnostjo že pred usmrtnitvijo; ali pa lahko njegova drama postane tako neobvladljiva, da ga pripelje do tega, da obupano zavpije v grozi smrti in potrebe po življenju. Nič od tega pri Jezusu, ki v vsakem trenutku svojega trpljenja išče odnos s tistimi, ki še ne razumejo pomena te žrtve; nič od tega pri Jezusu, ki ne preklinja svoje usode niti ne išče poti, da bi se za vsako ceno rešil smrti. Sinov dar je Očeta veliko stal, a sreča starša je videti svojega poslušnega otroka: v velikonočni drami Bog doživi veselje ob spoznanju, da njegova Beseda izreka vse besede in dela dela, ki jih je želel za človeka. In zgodba o pasijonu se začne prav z Jezusovo željo, da bi »jedel to pasho z vami«. Kruh in vino, ki sta ločena in darovana, sestavljata zakrament telesa, ki umira prelivajoč kri »za vas« in tako vzpostavlja »novo zavezo«. Jezus z neomajno vztrajnostjo išče občestvo s svojimi učenci, čeprav se zaveda, da ga človek v trenutku daritve izda. To je eden od paradoksalnih vidikov velike noči: Jezus je z Judom in Petrom, oznanja njuno izdajo, a jima to dovoli, ljubi ju do konca, ostaja trden na svojem mestu, torej ostaja »med vami kot tisti, ki služim«. Ljubezen služi, včasih se pretvarja, da ne vidi, premaga skušnjavo, da misli, da je žrtvovanje zaman zaradi nehvaležnosti in brezbriznosti; Ljubezen poživlja samo zavedanje, da se »vse, kar me zadeva, uresniči«. Jezus ni sam, ampak da bi zaznal Očetovo navzočnost, je bilo potrebno, da se, ko je »vstopil v boj« na Oljski gori, nikoli ne oddalji od Boga z mislijo in srcem. Velika noč je torej skrivnost občestva z nebom in zemljo, ki je že pripravljena sprejeti »potne kaplje, ki padajo« s telesa, ki se pripravljata na smrt; trpeče telo, ki kljub temu zdravi druga telesa, tako da popravi uho velikega duhovnikovega služabnika, ki ga je odrezal učenec. Na veliko noč je Cerkev v Jezusovem imenu poklicana, da popravi vsako solzo: ponovno ponudi odpuščanje vsem, ki so se iz jeze ali obupa vdali nasilju; prositi odpuščanja tiste otroke, ki jih je osramotil s svojo nezvestobo evangeliju. Grenke solze Petra, ki se zave zatajitve, morajo biti solze Cerkve, ki opere lastne grehe in grehe vsega človeštva ter preplavi svet z reko milosti, iz katere se ponovno rodi življenje. Kot sadež, ki da najslajši sok, ko ga stisnemo, je Jezus zdaj prepuščen na milost in nemilost vojakom, ki so se mu »zasmehovali in ga topli, mu zavezovali oči«. Tudi verska in politična moč ga udarjata z orožjem zavisti in laži, strahopetnosti in surovosti, a tudi v tem primeru bo Kristus dal najboljši sad potrpežljivosti, resnice in ljubezni do Boga in ljudi. Odslej se bo to trpinčeno telo srečevalo z drugimi telesi in se jih, kot Zakonec, dotikalo in pustilo, da se jih dotaknejo. Ljubezen se namreč udejanja v združitvi teles in Jezus se na postelji križa poroči z vsemi, ki pridejo v stik z njo: Simonom iz Cirene, Jeruzalemčankami, zločincem poleg njega. Tri figure človeštva, ki predstavljajo vsakega od nas: mi smo Cirenci, ker še vedno znamo biti ganjeni zaradi tistih, ki trpijo, in v teh trenutkih postanemo Kristusova nevesta; smo ljudje, ki jokamo, a moramo bolečino osmisлити, da nas ne bi potrla, in v teh trenutkih postanemo Kristusova nevesta; smo zlobneži, ki plačujemo za svoje napake, vendar imamo upanje, da se prerodimo in v teh trenutkih postanemo Kristusova nevesta! Na Kalvariji je Jezus izpostavljen največji skušnjavi, ki se lahko zgodi, da bi se rešil na način, ki ni Božji odrešilni načrt. Najprej je hudičevo razmišljati o tem, da smo snovalci lastnega odrešenja, ki je kot življenje v svoji polnosti dar, ki ga je mogoče samo prejeti. Se enkrat, hudičevo je razmišljati o iskanju odrešitve na kakršen koli drug način kot z zmožnostjo darovanja iz ljubezni. Če je odrešenje dar, se doseže le v daru do zadnjega diha: "Oče, v tvoje roke izročam svojega duha." Kaj če bi bili vi ta človek, obsojen na smrt? Če bi vam rekli, da boste umrli, kaj bi storili? Jezus naredi prostor občestvu: kdor ljubi med trpljenjem, postane nevesta, vredna božanskega Ženina.